

De openbaring oftewel Ik en 50 mannen

(en een 25-tal vrouwen)

Voorwoord

Is alles in ons leven gebaseerd op toeval of is alles al voorbestemd?

Wie het met zekerheid weet, mag het zeggen! Ik weet het niet.

Maar....als mijn vader niet stoffeerder was geweest en ik, (tijdens het communistische regime in Tsjechoslowakije), geen ontslag op staande voet had genomen, dan was er dat, dat en dat niet gebeurd en zat ik niet in het bestuur van de VNTS.

Juist via de VNTS heb ik een e-mail gekregen met de vraag of ik het Tsjechische volkslied fonetisch kon "vertalen" voor het Mannenkoor Zanglust uit Linschoten. Dat wilden ze ten gehore brengen tijdens hun optreden in Tsjechië.

Ik heb JA gezegd en zo ontstond het contact. E-mails heen en terug en uiteindelijk een afspraak gemaakt voor een bezoek tijdens de repetitie van het koor. Uiteindelijk als tolk mee naar Tsjechië.

En hiermee begon de openbaring.

Hoofdstuk 1

Dag 1 – 5 mei

Na de hele nacht niet geslapen te hebben kom ik 's ochtends rond half 4 aan bij de opstapplaats – **NIEMAND** en **GEEN** bus.

Oeps! Ik ben toch niet fout?? Even rondjes door Linschoten gereden en dan weer terug. **He, he!** De bus stond er al en de mensen begonnen binnen te stromen. Lang gevaarte van 15m en met 75 man er in.

Stap ik in de bus, zie ik een hele grote kaas van 16 kg liggen. Wat krijgen we nou? Dat was nog maar het begin.

Precies om 4.00 uur vertrokken wij. Ik zat helemaal achter in het hoekje. En nu lekker mijn slaap inhalen, dacht ik. **NIET** dus. Rond 6 uur begonnen ze met koffie en thee rondbrengen. Praatje hier, praatje daar.

In Duitsland bij de eerste stop kregen wij een andere chauffeur - Ton - , die de gehele reis bij ons zal blijven. Een heel vriendelijke en sociale man overigens.

Zal het slapen nu lukken? **NEE**
HOOR! Rond 10.00 uur roept er iemand: **"IS DE BAR AL OPEN?"**

En ja hoor, 5 vlotte heren beginnen met schenken, ook frisdrank. En niet alleen drinken werd geschonken.

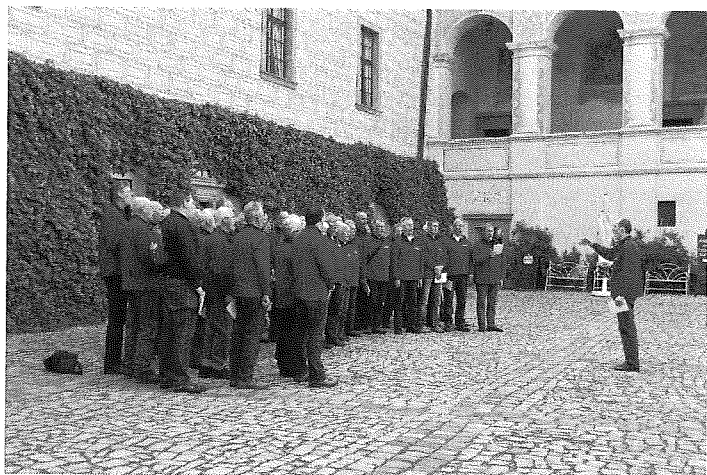
Arie – het oudste lid van het gezelschap (84) begint met zijn moppen. Dan komt er een plateautje met kaas langs en dan weer een met worst. En even later voor de verandering stroopwafels, dan weer drop, snoep en van alles en nog wat. De hele dag door.

In de namiddag komen wij in Mělník

aan. Eerst een parkeerplaats zoeken in de buurt van het kasteel. Daar staat een perfect Italiaans buffet op ons te wachten.

Heerlijk gegeten en goede bediening. Voor wij weer verder gaan even een paar liederen op het terras, kijkend op het dal waar de Moldau in de Elbe stroomt.

Hierna weer verder richting Rychnov nad Kněžnou.

In de avond komen wij aan bij hotel Havel, waar wij keurig netjes ontvangen werden. Even kennis gemaakt met de directeur dhr. Špaňhel en de receptioniste. Enkel de dame achter de bar was niet zo "happy" met ons. Zij dacht lekker vroeg naar huis te gaan en plots staat de meute voor haar neus. Dikke pech. Maar later draaide ze toch wel bij, want ze kreeg toch door, dat er ook wat tegenover stond. Koffers uitladen en iedereen naar zijn/haar bedje. Ik had al bijna twee dagen niet geslapen, dus het was – licht uit en.....Coma.

Dag 2 – 6 mei

Drrrrrrrr Wie, wat, waar??? Verdorie, wat is dat?? Oh ja, de wekker. Half 7 en dat voor iemand, voor wie het gewoon is laat naar bed te gaan en dus ook later op te staan. Maar goed. Douchen, aankleden en gaan ontbijten. En het ontbijt was perfect en de bediening ook. Alle dagen overigens!

Na het ontbijt een korte stadsrondleiding en dan naar het kasteel. Wij kregen een vriendelijke dame als gids. Kamer in, kamer uit. En dan kom je in een zaal waar een vleugel uit 1870 staat. En er mag op gespeeld worden. Ok. Dus Rob, de dirigent meteen erachter. Ineens klinkt de melodie van "**Kde domov můj**" en het koor begint te zingen. Toen hield ik het niet droog. En niet enkel ik. Ook de gids, fotograaf en paar bezoekers die er toevallig liepen. Zoiets maak je toch niet elke dag mee!?

Lunch. Oh jee! Op het bord zie ik knoedels. **Svíčková!** Zouden ze de knoedels eten of niet? De meeste buitenlanders vinden ze maar niets. Ze noemen het nat brood. Dus ging ik rondje lopen langs de tafels. Kleine uitleg gegeven en tot mijn grote verbazing, bijna alle borden leeg. Gelukkig!! Het zou niet leuk zijn voor de kok en zijn team en de chef van het hotel als alles terug ging.

's Middags naar het theater. Daar kennis gemaakt met de oude en nieuwe burgemeester, met Karel Štrégl, dirigent van "Carmina", en zijn lieve vrouw Eva. Op het programma stond een concert van verschillende kinderkoren en Zanglust.

Eregasten zijn de burgemeester van Oudewater, mevr. Ruigrok en de burgemeester van Rychnov, Ing. Jan Škořepa. In het begin klonken de volksliederen van beide landen. Dat was een verrassing voor de Tsjechen.

Natuurlijk houden de burgemeesters een toespraak.

Sta ik als tolk naast hen op het podium, helemaal gefocust op de tekst van mevr. Ruigrok en dan begin ik het in het Nederlands te vertellen. Tot er uit de zaal geroepen word: "**En nu mag het ook in het Tsjechisch**".

Sorry, foutje! Er werd gelachen, geklapt. Snel overschakelen. De rest verliep al OK, zonder verdere "foutjes".

's Avonds is er voor ons een diner geregeld in de tuin van de plaatselijke bierbrouwerij. Speenvarken aan spit, salades en alles wat er bij hoort. En natuurlijk bier uit eigen brouwerij. Jammer, dat het weer wat aan de koude kant is. Maar op een gedeelte kon de verwarming aangezet worden. Toch ietsje meer behaaglijk.

Dhr. Špaňhel, directeur van het hotel, zorgde zelf voor het terugrijden van minder valide leden van ons. En ik ging, stiekem, mee. Welterusten allemaal.

---wordt vervolgd---

Božena Kooij-Volfová

Op 8 oktober geeft het koor hun jaarlijkse concert in RK-kerk in Montfoort, Hoogstraat 82
Aanvang 20.00 uur. De kaarten à € 5,- zijn te koop bij de ingang van de kerk.

voelde me niet bepaald prettig, zal ik maar zeggen. Maar niemand had daarover opmerkingen gemaakt, gelukkig maar.
's Avonds weer een goed diner. Glaasje wijn genomen en daarna snel naar bed. Ik moet toch nog steeds slaap inhalen.

Dag 4 – 8. mei – **Moederdag**

Weer vroeg op!! Ontbijt, hoe anders dan perfect.
Om 08.30 vertrek naar de kerk. Hoe zal het daar gaan? Niet qua zingen, dat zit goed, maar qua publiek. Dat bleek ook goed te zitten. Volle banken en mensen die de hele mis hebben moeten blijven staan. De heren zingen paar keer tijdens de eucharistieviering. Ik mag ook weer eventjes naar voren komen. maar deze keer was ik wel netjes gekleed. ;o))

Omdat het Moederdag is, krijgen alle vrouwen een roos van de dominee – of was het de pastoor – of een van zijn misdienaren. Ook al ben jij geen echte kerkganger. Leuke geste!

Tijdens het laatste lied zit Rob achter het orgel en speelt alsof zijn leven er van afhangt. Dienst is afgelopen, het koor gaat vertrekken. Staande ovaties!! Prachtig, toch!!!

Om 12.00 onze laatste lunch in Tsjechië. Nog wat zingen in de lobby van het hotel. De laatste koffers inladen, afscheid nemen (wat toch moeilijker is dan je zult verwachten) van de hoteldirecteur en zijn staf en om 14.00 vertrekken wij richting Duitsland, om exact te zijn, richting Dresden.

De reis naar Dresden is wel veel korter dan die vanuit Linschoten naar Rychnov, maar mijn voeten worden maar steeds dikker en dikker.

Rond 18.00 komen wij aan bij ons hotel **Reichskrone** in Heidenau, aan de rand van Dresden. De kamers worden verdeeld. Eventjes wat drinken en daarna staat het buffet op ons te wachten.

Het is vrije avond, dus iedereen mag doen waar ze zin in hebben. Ware het niet, dat het "**Lady's Night**" is. De aanwezige echtgenotes hebben in rap tempo een lied "gecomponeerd" en diverse leden van het gezelschap komen aan de beurt. Zo ook ik. Ze laten mij even aan die blunder in het theater herinneren. Hun lied is een groot succes.

Velen blijven daarna nog wat drinken, maar ik verdwijn liever. Ik moet toch mijn slaap inhalen. Nu heb ik de kans!! Toch weer **fout gedacht**. Ik krijg 's nachts verschrikkelijk last van mijn maag. Maar helaas geen Rennies of wat anders. Dan maar volhouden tot het ochtend wordt.

Voor de liefhebbers :o))

Lees: Boshna = Božena

Ons Boshna die helpt ons vertalen
liep vrijdag heel stevig te balen
ze had hard geleerd
maar zei het verkeerd
ons taaltje valt niet te vertalen

---wordt vervolgd---

De openbaring oftewel Ik en 50 mannen

(en een 25tal vrouwen)

Hoofdstuk 2

Dag 3 – 7 mei

Weer drrrrrrrr. En deze keer nog vroeger op!!

Ontbijt. Wat mij opviel was het feit, dat niet iedereen op zijn/haar plaats van gisteren ging zitten. Meestal houdt iedereen zijn/haar eigen plekje vast voor het hele verblijf, maar de leden van Zanglust niet. Zo zat ik elke dag met iemand anders aan tafel. Eigenlijk goed, zo leer je steeds meer mensen kennen en zij jou. Om 8 uur al vertrokken wij met de bus naar het Adelaarsgebergte. Met twee gidsen. Ongelooflijk, hoe Ton met dat lange gevaarte de scherpe bochten neemt. Al heeft hij al 7 jaar ervaring, dan toch!

Eerst een korte uitleg van de gidsen, daarna in de Masarykova chata, berghut genoemd naar president Masaryk, een kop koffie of thee gedronken. En waar kwamen die stroopwafels alweer vandaan? Enkelen durfden zelfs de Tsjechische prutkoffie te nemen. En het viel reuze mee, zeiden zij.

En dan aan de wandel. Wij werden opgesplitst in twee groepen. Een groep voor 1,5 km en de andere groep, waaronder ook ik, 3,5km. Wel berg af. Wij liepen op de grens tussen Polen en Tsjechië en af en toe deden wij een sprong Polen in en dan weer een sprong naar de Tsjechische kant. De mobieltjes werden er helemaal gek van. Op de parkeerplaats stond Ton met zijn bus te wachten. Even een korte pauze en uitleg over het figuur "Vodník", wiens beeld bij het water stond. Enkele dames hebben koek met bosbessen gekocht en dat smaakte voortreffelijk. Dan weer de bus in en terug naar Rychnov. De lunch was weer super. Goulash in een

uitgehoud (heel) brood.

Om 15.00 uur vertrek naar het kasteel van Kostelec nad Orlicí voor het volgende concert. Hoeveel mensen komen er op af? Zouden er voldoende kaarten verkocht zijn? Wat heet!! Volle zaal.

En er komen er steeds meer bij. Extra stoelen erbij, schuiven wat er maar kan. De kasteelheer, graaf Kinský, hielp ook met de stoelen. Een onopvallende man, gestoken in jeans en kolbertje. Maar wel een vriendelijke man. Ondanks al die moeite, moest een aantal belanghebbenden helaas, behoorlijk teleurgesteld, naar huis keren.

De koren, het kinderkoor Carmina uit Rychnov, onder leiding van Karel Štrégl en Zanglust, moesten op het terras gaan staan. Daarom werden de deuren naar het terras geopend, zodat ze ook elkaar konden horen. Om het extra leuk te maken, wisselden de heren dirigenten voor één lied hun plaats voor het koor. En het ging perfect.

Het commentaar van de leden van Zanglust op het zingen van het kinderkoor?? "Nou heren, dan kunnen wij lekker inpakken. Daar kunnen wij niet tegenop!!" Kort gezegd, voor beide koren enorm succes! Zelfs de graaf had dit niet verwacht! En ook nog staande ovaties. Dat is in Tsjechië niet gebruikelijk. En toch kregen zij die!! **Geweeeeeeldig!!!**

Aan het einde moest ik toch weer op het "toneel" komen. Er werden cadeaus overhandigd. Leuk hoor!! Sta ik daar in mijn zomerse "outfit", terwijl daar mensen in nette pakken zitten. Ik

De openbaring oftewel Ik en 50 mannen

(en een 25tal vrouwen)

Hoofdstuk 3 (slot)

Dag 5 – 9. mei

He, he.

De ochtend gehaald, maar vraag niet hoe. Ik moet dus weer vroeg op om iets tegen de maagproblemen te halen. Gelukkig is er een apotheek in de buurt, dus haast ik me daar naar toe en voor het ontbijt ben ik alweer binnen. Met Rennies in de hand. Wat een opluchting!! Om 09.00 uur vertrekken wij naar Dresden.

Daar gaan wij eerst naar een Italiaans restaurant, 'Das Italiaenisches Dorfchen', wat toevallig. Dit is ons 'basiskamp'.

Rond 10.00 uur staan er drie gidsen voor ons klaar. Ik heb voor de Duitstalige gekozen, want "Deutsch ist kein Problem für mich, soll ich sagen".

Heel veel gezien en er is leuk verteld. Niet van dat saaie werk. Het is heeeeeeel lang geleden dat ik in Dresden ben geweest. Het is een heel andere stad geworden.

Rond het middaguur zingen de heren voor het personeel van het restaurant en daarna gaan ze naar de Zwinger, een paleis dat er precies tegenover ligt, om daar ook wat zingen. Ik slenter wat rond en omdat wij tot ½ 5 vrij hebben, ga ik maar de stad in. Het is prachtig weer. Eerst even wat eten, maar wel ergens waar weinig toeristen zijn. Even vragen. En ja hoor. Een stukje verderop naast de Spar, daar kan ik wat eten. Binnen, lekker koel, geen toeristen en een schappelijke prijs. Doe er dan maar een biertje bij.

Daarna weer terug. Mijn benen zijn dik, ik begin bijna te slaapwandelen en heb geen zin om winkels af te lopen. Wat moet ik dan gaan doen? Op de oever van Elbe op een bankje zitten en van het zonnetje genieten? Ineens krijg ik een idee! Onze bus staat in de buurt onder de brug. Even kijken of er iemand is.

Hoera! Ton zit in de bus. Dus vraag ik netjes, of ik naar binnen mag om beetje uit te rusten. Het mag. Hup, naar de achterste banken, mijn jas, die er nog lag, onder mijn hoofd en slapen. Heerlijk geslapen. Eindelijk wat slaap ingehaald.

Om 17.30 uur staat er een optreden in de Frauenkirche gepland. De mannen gekleed in hun nette pakken, wij dames in onze vakantieoutfit, richting de kerk. Eerst een foto gemaakt. Volgens de heren organisatoren heeft het behoorlijk voet in aarde gehad om toestemming te krijgen om in deze kerk te mogen zingen. Dit is het hoogtepunt van een onze reis! En het toezicht van de kerk was aanwezig. Na drie liederen vonden zij het genoeg. Helaas!! Maar ik ben er zeker van, dat, als zij nog langer mochten zingen, de kerk stampvol was geweest. Alle toeristen, die binnen kwamen, gingen meteen zitten en luisteren.

Onder groot applaus verlieten de heren de kerk. **Missie geslaagd!!**

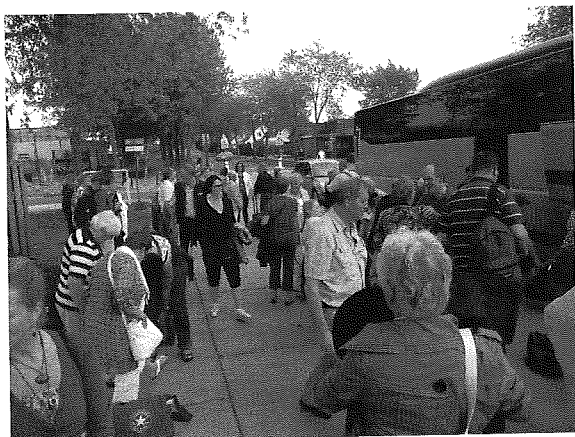
In het restaurant omkleeden en voor wij aan het – alweer uitstekende – buffet gingen beginnen, nog even wat liedjes zingen voor de baas en het personeel.

Het was de laatste avond van onze reis. En dus werden er wat toespraken gehouden. Ik was van plan pas de volgende dag, wanneer wij alweer onderweg naar Nederland waren, wat te zeggen, maar toen dacht ik: "Ok, als we toch bezig zijn, dan kan ik ook maar meteen meedoen". Dat heb ik geweten! Toen ik klaar was, ging ik zitten, heel veel geklap en toen begonnen zij weer! Het Tsjechische volkslied werd voor mij gezongen. Als dank voor mijn inzet.

Toen had ik het echt niet meer! Dikke tranen over mijn wangen! En zij troostten mij. Schouderklopje van die en dan weer van die. Onvergetelijk!!
 Wie kan mij dat nadoen? Alleen voor mij, in Duitsland, in een Italiaans restaurant, door Nederlanders in perfect Tsjechisch, het volkslied toegezongen krijgen!
 Zelfs de ambassadeur of de president kunnen dat niet zeggen. **JONGENS BEDANKT!!!**
 Een belevenis die ik nooit zal vergeten!
 Hierna terug naar het hotel. Inpakken en naar bed. Want morgen moeten wij weer vroeg op.

Dag 6 – 10. mei

Ra ra, alweer vroeg op! Om 06.30 aan het ontbijt.
 Wie klaar was of even tijd had, ging meteen koffers inladen, dat scheelt in tijd.
 Eerst nog afscheid genomen van 4 medereizigers die met hun eigen auto's waren meegereisd en die er nog wat dagen aan vast geplakt hadden en om 08.00 vertrokken wij.
 Voor onderweg kregen wij een lunchpakket mee. Maar er was ook nog steeds een voorraadje kaas en worst, om over de 'vloeistoffen' maar te zwijgen.
 Onderweg 'dankzij' de file extra pauze gehouden, omdat de reistijd van de chauffeur dat voorschreef. Kopje koffie of wat anders kopen in het wegrestaurant, sanitaire stop, even de benen strekken en dan weer verder.

Rond ½ 6 waren wij in Montfoort waar een deel van het gezelschap uitstapte en de rest door naar Linschoten. Familieleden en kennissen stonden ons al op te wachten. Onze koffers uit de bus halen en afscheid nemen. Het viel niet mee. Een traantje hier, een traantje daar. Een kusje hier, een kusje daar.
BEDANKT en TOT ZIENS!

En nu u dit gelezen heeft, vraagt u zich misschien af, waarom ik het de openbaring noem?
 Ik zal het proberen uit te leggen.

Als men op vakantie gaat met een klein groepje, dan weet men bijna zeker dat het gaat 'klikken'.

Maar met 75 mannen en vrouwen? Hoe zal dat gaan?

PERFECT!!!

Iets anders kan ik niet zeggen. De gehele reis geen enkele wanklank. Ton en ik, wij werden behandeld alsof wij er al jaren bij hoorden. Alles verliep perfect en was tot in het laatste detail voorbereid. En hoe zij met elkaar omgingen! Geen groepje hier, geen groepje daar. Allemaal een grote groep, bijna zou je kunnen zeggen een **familie!**

Iedereen zou het zelf moeten meemaken om het te geloven!
DAAROM noem ik het niet een ervaring, maar een **OPENBARING.**

Met dank aan alle deelnemers van de reis
 en met vriendelijke groet,

Bozena Kooij-Volfová
beëdigd tolk/vertaalster Tsjechisch